

endnu i nogen Tid for at hindre, at Tilflytningen til Hovedstaden pludselig stiger meget stærkt. Dernæst bør Opsigelsesvarslet for de første Opsigelser efter 1. Maj 1931 formentlig forlænges, dog saaledes at Opsigelse i hvert Fald skal kunne ske til et Tidspunkt, som ligger over 1 Aar efter, at Loven er udløbet. Derved faar de opsagte Lejere i de allerfleste Tilfælde længere Tid til at søge sig en ny Lejlighed, end det i Kontrakten fastsatte Varsel giver dem. Det synes ogsaa ud fra erhvervsmæssige og almindelige økonomiske Betragtninger fordelagtigt, at de Istandsættelser og Reparationer, som Flytningerne foranlediger, udstrækkes over en længere Periode, end Tilfældet ellers vilde være.

Kommunalbestyrelsen skal yderligere henstille til Ministeriets Overvejelse, om det maatte mene, at der under Hensyn til, at det erfaringsmæssigt er noget vanskeligere for Familier med Børn end for enligstillede Personer og Familier uden Børn at skaffe sig Lejlighed, vil være Anledning til at søge ved særlige Bestemmelser at sikre Familier med Børn en noget længere Opsigelsesfrist end ovenfor angivet.

For Forretningslokalernes Vedkommende bør Opsigelsesvarslet forlænges paa samme Maade og med den samme Begrænsning som foreslaaet for Beboelseslejlighedernes.

31

Bilag 2 B.

Frederiksberg Kommunalbestyrelses Mindretals Indstilling.

Da København og Frederiksberg, hvad Boligvæsenet angaar, maa betragtes som een Kommune, er den Mangel paa Boliger passende for den store Befolkning, der endnu præger de københavnske Boligforhold, lige saa fremherskende i Frederiksberg Kommune, og Ophævelsen af Bestemmelserne i Lov af 1. April 1925, Kapitel 1, vedrørende Kontrol med Lejeforhøjelser og Opsigelser fra Udlejernes Side samt med Tilflytning udefra vil faa ganske de samme uheldige Følger i denne Kommune som i København.

Kommunalbestyrelsen maa derfor mene, at Gyldigheden af de nævnte Bestemmelser bør forlænges for et saadant Tidsrum ud over den 1. Maj 1931, at der bevares rolige Boligforhold, indtil der ved fortsat Byggeri er fremskaffet det for Befolkningens Behov tilstrækkelige Antal nye Lejligheder.

Man kan ikke heller se bort fra, at Lejerne af Erhvervslokaler, navnlig Butikker, vil være særlig vanskelig stillet ved Bortfald af den for Hovedstadskommunerne gældende Huslejelovgivning. Forholdene paa dette Omraade af Udlejningsmarkedet viser iøvrigt med al Tydelighed, at det — bortset fra de under en Boligmangel naturlige Kontrolbestemmelser — altid vil være nødvendigt at have en Lovgivning, der i Lejeforholdet som i andre Kontraktforhold beskytter den svagere Part mod ubillige Overgreb af økonomisk eller anden Art. De i Lov af 1. April 1925, Kapitel 2, indeholdte Bestemmelser mod Huslejeaager, der er gældende i alle Kommuner undtagen Hovedstadskommunerne, har imidlertid vist sig utilstrækkelige, idet de bl. a. ikke i fornøden Grad begrænser Udlejerens Adgang til at give Lejeren Opsigelse. Det maa da ogsaa anses for paakrævet, at den nuværende Huslejelovgivning for Hovedstadskommunerne ikke falder bort, før der er tilvejebragt en Lov, der sikrer Lejerne af Boliger og Erhvervslokaler tilstrækkelig Beskyttelse af deres økonomiske og andre Interesser paa lignende Maade, som anden Lovgivning yder den svagere Part Værn i andre Kontraktforhold.